

MARIA GRUND

De hoofdzonde

Vertaald door Ron Bezemer

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Oorspronkelijke titel *Dödssynden*
Oorspronkelijke uitgever Modernista Group AB
Copyright © Maria Grund, 2020
Copyright vertaling © 2021 Ron Bezemer / Uitgeverij Volt

Omslag Wil Immink Design
Omslagbeeld © Wil Immink Design / iStock
Foto auteur © Katarina Grip Höök

ISBN 978 90 214 2308 1 / NUR 332

www.uitgeverijvolt.nl

De mist omarmt de jongen. Het zachte mos tilt hem als het ware op, helpt hem vooruit. Daardoor is hij in staat de scherpe stekels te trotseren die zijn huid kunnen openscheuren, en de takken die het op zijn ogen en haar hebben gemunt. Zijn blote benen en voeten zijn afgrijselijk koud. Zonder het beschermende katoen van zijn lange onderbroek hadden de zweepslagen van de twijgen hem allang gevelde.

Hij voert zijn snelheid op, over kluiten van omgevallen bomen en door de wirwar van sparren en vermolmde essen. Hij rent, vliegt vooruit. Zijn hart slaat almaar sneller, tot het de pijn en de schaduwen die hem opjagen bijna heeft verdreven.

Als dat gat er niet was geweest waarin zijn voet was blijven steken, waardoor hij op de grond was gevallen, had hij misschien kunnen ontkomen. Maar als hij met zijn gezicht tegen de met mos bedekte steen slaat, zijn lichaam met de armen wijd plat op de aarde belandt – als een kruis – en zijn ogen breken, hoort hij zijn achtervolgers naderen:

‘Dood aan de wolf, dood aan de wolf, dood aan de wolf...’

1

Sanna Berling kijkt om zich heen in de lege, uitgebrande kamer. De zon sijpelt bruin en vuil door de stoffige, met een laag zout bedekte ramen. De lucht van ingevreten rook, vermengd met schimmel, kruipt haar luchtwegen binnen. De kamer lijkt elke keer als ze er terugkeert donkerder. Misschien komt het door de bomen die buiten op het erf onbelemmerd kunnen groeien, misschien is het gezichtsbedrog, veroorzaakt door haar ondraaglijke vermoeidheid.

Langzaam strijkt ze met haar vingers langs het beroete oppervlak van een van de muren. Op een plek waar de zon iets meer doordringt, is heel even een stukje verkleurd kinderbehang te zien. Ze doet haar ogen dicht, laat haar hand iets zakken en strijkt langs de wand terwijl ze naar de deur loopt. Als ze bij de deurpost is, blijft ze even staan, zoals altijd, bij de inkerving in het hout. Met haar vingertoppen volgt ze de kinderlijke letters: VERBODEN TOEGANG.

Als ze door de dubbele deur het huis uit loopt, ziet ze hoe in de tuin uit een van de bomen een vlucht vogels opstijgt. Even is de lucht vervuld van het klapwiekende geluid van hun vleugels, daarna verdwijnen ze, alsof ze door naderend onweer worden verjaagd.

Ze staat aan de rand van een weids landschap. Dit deel van het eiland – van de omringende vlakke en de weilanden die tot aan de weg lopen, naar de kerk en verder naar de schrale klifkust – is verlaten. Haar mobiel gaat over. Ze neemt op, luistert naar de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Ik ben er nu,’ zegt ze. ‘Wijs het bod maar af. Ik verkoop niet. Nog niet.’

Ze hoort een luidkeels protest, maar ze vertrekt geen spier ter-

wijl ze naar haar zwarte Saab loopt. Als ze wegrijdt, vangt ze in de spiegel een glimp van de boerderij op, alsof die haar nakijkt met zijn zwarte, starende ramen.

Op de krakende autoradio klinkt een vertegenwoordiger van het regiobestuur: *‘...de strenge bezuinigingen van de afgelopen jaren en de harde maatregelen hebben de regio met grote sociale uitdagingen geconfronteerd en op diverse manieren onze veiligheid uitgehold. Toch hebben al die besluiten niet geleid tot een evenwichtige begroting... Met elkaar zullen we nog meer bezuinigingen moeten doorvoeren, zonder tegelijk meer opvangcentra, inrichtingen en andere voorzieningen voor de groeiende groep mensen die in onze samenleving buiten de boot vallen te sluiten...’*

Ze draait de radio uit, zet de cd-speler aan en geeft gas. Uit de luidsprekers klinkt ‘Rabbia Fuori Controllo’ van Robert Johnson and Punchdrunks. Ze passeert een paar verspreide boerderijen en zomerhuisjes. Weiland, landbouwgrond en donkere bosschages. Daarna duikt de kleine hoofdstad van het eiland op, waarna ze ten slotte een industriegebied binnenrijdt. Op de weg ligt gebarsten asfalt en langs hoge hekken met prikkeldraad staan containers.

Bij een stoplicht loopt een jonge man die zich vreemd beweegt. Hij is gekleed in een blousejurk met pofmouwen, een enorme kraag en brede schoudevullingen. Op zijn gezicht ontbreekt één wenkbrauw, boven het andere oog heeft hij er een op zijn voorhoofd getekend. Aan zijn voeten heeft hij vuile slippers en elke keer als hij zijn rechtervoet neerzet, maakt hij een schokkerige beweging, als een gewonde hond. Als ze langs hem rijdt, lijkt hij een paar seconden te ontspannen. Hij kijkt verlegen naar haar, met een aarzelende blik van herkenning. Ze remt, graait met haar hand naar de achterbank, draait het raampje omlaag en gooit een wollen vest naar hem. Hij slaat het snel strak om zich heen en mompelt iets, misschien ‘dank je wel’.

Ze draait een smalle grindweg op, rijdt langs een terrein met caravans en tenten. Ergens in het donker blaft een hond terwijl ze rechts afslaat bij het onaanzienlijke bordje **MAGAZIJN EN GARAGE**.

De deur piept en knarst als de onderkant over de betonnen vloer schraapt. In een hoek steekt ze een lamp aan, die werpt zacht licht op het veldbed met de verhuisdeken en het kussen. Het plafond boven het bed is lager dan in de rest van de garage, waar de Saab schuin geparkeerd staat met de contactsleutel er nog in.

Ze gooit een paar rekeningen en reclamefolders op een stoel, wurmt zich uit haar zwarte, korte wollen jas en laat hem op de grond vallen, waarna ze haar broek uittrekt. Vervolgens haalt ze een paar oude gehoorbeschermers tevoorschijn en schuift die over haar oren.

De garagesleutels en haar politiepenning legt ze op het campingtafeltje dat dienstdoet als nachtkastje. Het metaal rinkelt tegen het voorwerp dat er ligt, een ronde handspiegel waar ERIK op staat. Daarna pakt ze een doordrukstrip met kleine roze tabletjes. Ze drukt er drie uit in haar hand en stopt ze in haar mond.

Als ze op haar veldbed gaat liggen wordt de blik in haar ogen afwezig, wazig, bijna dood.

‘Ik kom,’ fluistert ze, waarna ze zich door het donker op sleeptouw laat nemen.

De deurbel van de kleine apotheek die weekenddienst heeft klinkt hard als Eir Pedersen over de drempel stapt. Ze loopt snel en enigszins voorovergebogen, geconcentreerd en met intense energie in haar donkere, waakzame ogen. Als ze haar strakke leren jack openritst en haar hand in haar binnenzak steekt, ziet ze dat de apothekersassistente achter de balie haar nauwlettend gadeslaat. Discreet, maar ongerust. Eir herkent die blik, ze is eraan gewend. Op dat moment weet ze bijna zeker dat de vrouw in de witte jas één hand op de alarmknop heeft. Eir zou iets tegen haar kunnen zeggen wat de gespannen situatie doorbreekt, maar ze kan het niet opbrengen en loopt gewoon door en legt twee identiteitsbewijzen op de balie. Met haar wijsvinger tikt ze op een ervan.

‘Jullie hebben op haar naam een recept voor tabletten en een drankje. De drank kom ik ophalen.’

De apothekersassistente bestudeert de identiteitsbewijzen en

drukt op een paar toetsen van haar computer terwijl ze een steelse blik op Eir werpt.

‘Staan ze niet in je computer?’ vraagt Eir. ‘Is er een probleem? Want als dat zo is, kunt u wel even bellen met...’

‘Nee, geen probleem,’ antwoordt de vrouw snel en ze draait zich om naar de kasten met laden achter haar.

Eir kijkt om zich heen in de kleine apotheek. Alles staat keurig geordend in vitrines en op planken. De mooie, oude stenen vloer is schoon en gepoetst en de verlichting is voor een apotheek ongebruikelijk zacht. De apotheken die zij kent, op het vasteland, lijken op kille containers met koude tl-buizen aan het plafond en steriele, overvolle stellingen en magazijnkasten. Maar hier glanst alles en er hangt een sfeer van een ouderwets snoepwinkeltje.

‘Zo,’ onderbreekt de apothekersassistente haar gemijmer. ‘Kan ik nog meer voor u doen?’ Ze stopt een fles methadon in een plastic tasje, dat ze over de balie naar Eir schuift.

Eir leest het bedrag dat op het scherm van de kassa staat en betaalt. ‘Is er misschien een kortere weg naar Korsparken dan die langs de renbaan?’

‘U bedoelt Korsgården?’ corrigeert de apothekersassistente haar.

‘Ja, precies.’

‘Als u hier buiten op het plein komt, loop dan rechtdoor de heuvel op. Volg na de ringmuur links de hoofdstraat en steek daarna bij de gesloten ijshal schuin het sportveld over.’

‘Oké, bedankt,’ zegt Eir en ze loopt naar de deur.

‘Maar ik zou de weg langs de renbaan nemen,’ roept de apothekersassistente haar na. ‘Op dit uur van de dag.’

De kleine, door een muur omheinde stad ligt stil in het herfstdonker. De stegen kronkelen als slangen rond het hellende plein. De straatkeien zijn vochtig en aan de takken van de verdorde rozenstruiken glanst in het duister hier en daar nog een koppig blad.

Het begint te regenen. Eir is altijd dol op onweer geweest, vindt het bevrijdend en rustgevend. Het gevoel van welbevinden komt diep vanuit haar ruggenmerg. Maar deze keer komt het er niet

van, na een paar druppels is het weer droog. Aan de andere kant van de mooi verlichte ringmuur verandert de omgeving. Het aantal gesloten winkels wordt groter en naarmate ze meer verlaten auto's en bekladderde verkeersborden passeert, raken ook de straten meer en meer uitgestorven. Ze snijdt een bocht af in de opgebroken weg waar de wegwerkzaamheden half af zijn en steekt dan het sportveld over, waarna ze een achterbuurt nadert met oude rijtjeshuizen en een allegaartje van op elkaar gepakte, lage flatgebouwen. Hier en daar staan in tuintjes achtergelaten tuinmeubelen en de vuilcontainers puilen uit. Iets verderop op straat zijn twee jonge meisjes met spuitbussen bezig verf op een garagedeur te spuiten. Als Eir nadert, kijkt een van de meisjes op en laat even haar onverschillige blik op Eir rusten, daarna draait ze haar hoofd weer om en gaat verder met spuiten. Op de garagedeur staat STERF in dikke, felroze letters.

‘Wonen jullie hier?’ vraagt Eir.

‘Wat?’ zegt het meisje. Ze heeft ravenzwart haar, grote ringen in haar oren en in haar nek een tattoo van een doodshoofd. Eir stopt het zakje met het flesje methadon in haar binnenzak en ritst haar jack dicht.

‘Is dit jullie garage?’ vraagt ze.

De meisjes kijken elkaar aan, taxeren de situatie. ‘Ja, dit is ónze garage,’ zegt een van hen.

Eir haalt haar mobiel tevoorschijn, maar als ze hem wil inschakelen, ziet ze dat de batterij leeg is. Ze zucht gelaten. ‘Dus als ik bij het huis hiernaast aanbel, doet jullie moeder de deur open?’

Het andere meisje, mager en goedgetraind, een kaalgeschoren hoofd en met de afbeelding van een draak op de mouw van haar T-shirt, loopt naar Eir toe en begint rondjes om haar heen te draaien. Vanuit haar ooghoek ziet Eir dat ze een mes heeft getrokken, dat ze achter haar pols verbergt.

‘Dat gaat je geen donder aan, als je tenminste geen pak slaag wilt krijgen, kutwijf...’ sist ze terwijl ze een stap dichterbij komt.

Eir maakt een einde aan de zin door haar met haar elleboog een harde stoot in het gezicht te geven. Het meisje tuimelt achterover,

laat het mes vallen en grijpt naar haar neus. Dan werpt het meisje met het doodshoofd zich op Eir en trekt haar naar achteren. Eir probeert de arm te pakken die het meisje om haar nek geklemd heeft; het is bijna een wurggreep en ze krijgt nauwelijks nog lucht terwijl ze achterover wordt getrokken. Een gevecht dat het doodshoofd lijkt te gaan winnen, tot Eir zich plotseling door haar knieën laat zakken en het meisje over haar schouder gooit, zodat ze met haar hoofd tegen de stoeprand slaat.

‘Je hebt godverdomme m’n neus gebroken...’ schreeuwt het drakenmeisje vanaf de andere kant van de straat.

Eir draait zich om, het meisje staat voorovergebogen en drukt haar T-shirt tegen haar neus.

‘Je bent niet goed bij je fucking hoofd...’ jammert ze.

Eir pakt haar bij een arm en wil haar net het trottoir op duwen, als het doodshoofdmeisje haar van achteren aanvliegt. Deze keer slaat ze wild om zich heen met haar spuitbus. Eir duikt weg en slaagt erin een pluk van haar haar te pakken te krijgen. Op datzelfde moment heeft het drakenmeisje haar mes opgeraapt, maar Eir grijpt haar pols vast, het mes valt weer op de grond en ze schopt het weg, zodat het onder een auto verdwijnt.

Ze sleept het drakenmeisje over het asfalt naar de garagedeur, maar merkt opeens dat er iemand naar haar kijkt. Achter een gordijn in het donkere huis naast de garage staat een jong meisje van dezelfde leeftijd als het meisje met wie ze net heeft gevochten. Het licht gaat aan en er verschijnt een oudere vrouw in een ochtendjas.

De vrouw duwt het meisje opzij, pakt haar mobiel en toetst een nummer in; aan de bewegingen van haar lippen kan Eir zien dat ze vraagt om te worden doorverbonden met de politie, terwijl ze nerveus en met een onzekere blik naar de straat blijft kijken.

Eir rekt zich uit, haalt een keer diep adem en probeert haar kalmte te hervinden. Ze veegt bloed van haar gescheurde lip, stopt haar handen in haar zakken en loopt verder.

2

Als Sanna de volgende ochtend naar de oude kalkgroeve aan de oostkant van het eiland rijdt, is de grond bedekt met rijp, die als een dun vlies op de aarde rust.

Het water in de enorme krater is turquoise en stil. Aan de rand staan een ambulance, een pick-up van de reddingsbrigade en een politieauto met open portieren. De medewerkers van de reddingsbrigade doen moeite om in de wind hun rubberen overalls op te vouwen, zodat die in de laadbak van de pick-up kunnen worden gestouwd. Op een brancard ligt een meisje in een opengeritste bodybag. Iemand duwt behoedzaam haar lange rode haar erin.

Sanna stopt en stapt uit. De grond onder haar laarzen voelt hard aan en tussen de wortels en stenen zitten talloze gaten van konijnenholen. Hier en daar ligt afval dat door de badgasten is achtergelaten. Plastic bestek, ijspapiertjes en een lege, gebarsten wijnfles. Ze hoort hoe de zee een paar kilometer verderop tegen de rotsige kust slaat, een geluid dat je bijna overal op het eiland kunt horen.

De kalkgroeve is voor zwemmers een populaire plek. Vergeleken met de overvolle, ondiepe baaien, kun je hier prima duiken en langs het water uitwaaien. Maar in deze tijd van het jaar is het er stil en verlaten. Behalve het afval zijn een verroeste zwemtrap en twee kleine kleedhokjes achter een paar struiken de enige tekenen waaruit je kunt opmaken dat deze plek door mensen wordt bezocht.

Ze kijkt mismoeedig naar het lichaam op de brancard. Van deze afstand ziet het meisje er klein en mager uit, ze heeft haar tenen gespreid, zoals bij de pootjes van een dood vogeltje.

Inspecteur Bernard Hellkvist stapt uit zijn auto en werpt een blik op de brancard. Hij heeft altijd een vreselijk ochtendhumeur

en vandaag zal geen uitzondering zijn. Lang, breedgeschouderd en dik loopt hij waggelend heen en weer terwijl hij met zijn armen om zich heen slaat om zich warm te houden. In een mondhoek zuigen zijn forse lippen het laatste beetje nicotine uit een sigaret, voor hij de peuk op de grond laat vallen. Sanna vindt dat hij er continu uitziet alsof hij een kater heeft, dat is altijd al zo geweest. Zijn blik gaat nu in haar richting, hij kijkt met half dichtgeknepen ogen naar haar, knikt en mompelt 'goeiemorgen'.

'En dat allemaal op zondag,' zegt hij. 'Ik had vandaag naar de wedstrijd willen kijken.'

'Waar zijn de anderen?' vraagt Sanna.

'Jon is hier geweest, maar is alweer weg. Veel meer was er voor hem niet te doen. Ik was eerst niet van plan jou te bellen, want eigenlijk had je hier niet naartoe hoeven komen. Maar voor we haar uit het water haalden, kon ik er niet zeker van zijn dat het zelfmoord was.'

'Ik had toch niks te doen.'

Hij glimlacht naar haar en kijkt dan op zijn mobiel hoe laat het is.

'Weten we wie ze is?' vraagt Sanna.

'Mia Askar heet ze. Veertien jaar, bijna vijftien. Ja, officieel hebben we haar nog niet geïdentificeerd, maar haar moeder is een paar dagen geleden op het bureau geweest. Kwam aangifte doen – haar dochter werd vermist. Ze had een foto bij zich en ze heeft haar tamelijk gedetailleerd beschreven. Dus weet ik dat zij het is. Egoïstische rotjongeren tegenwoordig.'

Sanna kijkt hem nijdig aan.

'Oké, oké,' zegt hij. 'Sorry. Maar ik mag toch wel kwaad zijn? Het is mijn jongste kleinkind en bovendien speelt hij zijn eerste uitwedstrijd.'

'Binnenkort kun je hele dagen naar voetbalwedstrijden kijken. Je hoeft nog maar twee weken.'

'Ik weet het. Het kan me niet snel genoeg gaan.'

Sanna zucht. 'En de technische recherche?' vraagt ze.

'Het is toch zelfmoord.'

‘Maar zijn ze onderweg?’

‘Ze zijn ergens aan de noordkant van het eiland. Een inbraak in een van die oude gebouwen van het leger. En ook al waren ze niet bezig geweest, jij weet net zo goed als ik dat ze bij dit soort shit niet meer komen.’

Sanna slikt haar ergernis in, Bernard noemt zelfmoord doorgaans ‘shit’. Misschien omdat het op het eiland steeds vaker voorkomt, of omdat het enige wat de politie volgens hem tegenwoordig nog doet, ‘rotzooi opruimen en afvoeren’ is.

‘Als je per se ruzie met ze wilt maken om ze hiernaartoe te laten komen...’ zegt hij dwars.

‘Handschoenen?’ Ze steekt haar handen uit zonder hem aan te kijken.

Hij buigt zich over een doos achter in zijn auto en gooit een paar naar haar toe. ‘Hoe red jij het ooit zonder mij?’ zegt hij met een grijns.

Sanna reageert niet. Bernard trekt de versleten riem van zijn wijde, kastanjekleurige manchesterbroek strak en loopt achter haar aan naar de brancard.

‘Ze is gevonden door een man die zijn hond aan het uitlaten was,’ zegt hij. ‘Ze dreef op een plek waar het het diepst is. Die vent is zich bijna doodgeschrokken. Dacht dat het een zeemeermin was.’

‘Woont hij hier in de buurt?’

‘Nee, hier in de buurt woont niemand. Hij vertelde dat hij af en toe hiernaartoe rijdt om met zijn hond te wandelen.’

Het meisje op de brancard draagt alleen een versleten spijkerbroek. Haar golvende rode haar plakt tegen haar wangen, schouders en borst, het ziet er bijna uit als een extra laag huid. Ze heeft iets vredigs over zich. Als die blauwe lippen en die gespreide tenen er niet waren geweest, zou ze gewoon diep in slaap kunnen zijn.

Sanna trekt de handschoenen aan, loopt om het lichaam heen en kijkt naar de hand van het meisje. Geen schrammetje, de nagels zijn schoon en netjes geknipt. Voorzichtig draait ze haar polsen om, waar ze de snijwonden ziet zitten.

‘Ik hoorde dat je gisteren weer een bod hebt afgewezen,’ zegt Bernard. ‘Ja, de zus van Jon werkt namelijk op dat nieuwe make-laarskantoor,’ vervolgt hij als ze niet reageert. ‘Dus weet iedereen dat je weer ’s een bod van miljoenen op je boerderij hebt afgeslagen...’

‘Mensen kletsen te veel.’

‘Misschien. Maar zou het toch niet beter zijn?’

Sanna werpt hem een geïrriteerde blik toe.

‘Om het los te laten, bedoel ik.’

‘Dat heb ik gedaan.’

‘Ja, maar je weet dat dat je nog steeds...’

‘Ik heb alles wat ik nodig heb,’ onderbreekt ze hem.

Met half dichtgeknepen ogen kijkt hij in het bleke zonlicht. ‘Ja, je weet wat ik ervan vind,’ zegt hij.

De wonden in de polsen van het meisje zijn recht en diep. In een ervan zit iets wat op roest lijkt, maar als Sanna de huid voorzichtig met haar vinger aanraakt, verkrumelt het, als zand.

‘Binnenkort is het Eriks verjaardag,’ zegt ze en ze merkt dat Bernard zich ongemakkelijk voelt.

‘Ja, inderdaad. Hij zou veertien zijn geworden, hè?’ probeert hij.

‘Vijftien.’

Bernard glimlacht bedrukt. Sanna legt voorzichtig de handen van het meisje terug langs haar lichaam.

‘We zeiden altijd dat we hem op het erf van de boerderij zouden leren met een brommer te rijden, zodat hij op deze verjaardag zijn certificaat kon halen,’ zegt ze. ‘Patrik heeft bij zijn geboorte zelfs zo’n oude Dakota gekocht en hem zelf opgeknapt.’

‘Puch Dakota? Een klassieker.’

Ze zegt niets meer.

Bernard doet een nieuwe poging. ‘Ja, ik weet dat het rot voor je is. Maar hij komt niet meer terug, dat weet je. Noch hij, noch Patrik. Maar je bent nog niet oud, en ook niet lelijk, je kunt best nog iemand tegenkomen. Denk je niet dat hij dat gewild zou hebben, die man van je? Dat je verder zou gaan met je leven?’

Ze gaat zwijgend door het lichaam van het meisje te bestuderen.

‘Eén ding staat in elk geval vast,’ gaat Bernard verder. ‘Ze zijn er niet meer, ook niet op de boerderij. Proberen je aan die plek vast te klampen om de gedachte aan hen levend te houden is een illusie. Als ik je mag adviseren: bewijs jezelf een dienst en verkoop de boel. Pak je leven weer op.’

Ze onderzoekt het gezicht van het meisje, maar ziet geen sporen van geweld. Daarna dwaalt haar blik over de grond om hen heen. Niets, zelfs geen insect.

‘Hebben jullie het scheermes gevonden, of wat het dan ook geweest mag zijn waarmee ze het gedaan heeft?’

Bernard krijgt nu iets strijdlustigs over zich. ‘Er valt niéts meer te doen. Behalve het papierwerk en de familie informeren. Je wilt toch niet zelf het water in duiken om naar scheermesjes te zoeken?’

Er nadert een man van de reddingsbrigade, maar hij blijft aarzelend staan, lijkt niet te weten tot wie hij zich moet richten.

‘Wat is er?’ vraagt Sanna.

‘Ik wil alleen maar even zeggen dat we dat laten zitten.’ Hij wijst naar het haar van het meisje. In het golvende rode haar zit een stuk ruw koord verstrengeld. Het is dik, gemaakt van gevlochten katoen dat om iets gewikkeld is wat een zwarte rubberen band lijkt. Hoewel het niet langer dan een paar decimeter is, is het in het haar op het achterhoofd verstrikt geraakt. ‘Ik bedoel alleen maar,’ gaat hij verder, ‘veel rommel, zoals algen, afval en dergelijke, blijft in het water vaak aan een lichaam vastzitten, maar valt er meestal af als we ze opvissen. Maar dat daar heeft zich aan haar vastgehecht, en er is hier geen technische recherche, dus...’

‘Dat is niet iets waar jij je druk over hoeft te maken,’ zegt Bernard.

‘Hebben jullie iets in het water zien liggen waar het van kan zijn?’ vraagt Sanna.

‘Nee,’ antwoordt de man van de reddingsbrigade. ‘Maar in deze soep drijft allerhande rotzooi rond. Dus kan het overal vandaan zijn gekomen.’

‘Dank je,’ zegt ze. ‘Is de auto van de lijkschouwer onderweg?’

‘Ja.’

‘Een lijkschouwing is weggegooid geld,’ mompelt Bernard terwijl de man van de reddingsbrigade snel wegloopt.

‘Je weet dat we dat in dit soort gevallen altijd doen.’

Hij staart naar de heup van het meisje. Vlak boven de band van haar spijkerbroek heeft iemand een cijfer op haar huid geschreven: 26. Met blauwe inkt, maar de kleur is verbleekt, alsof het cijfer er al lang zit. Of iemand heeft geprobeerd het weg te schrobben.

‘Zegt jou dat iets?’ vraagt Sanna.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Maar het ziet eruit alsof het met een markeerstift is gedaan. Mijn kleinkinderen kliederden zichzelf altijd vol zodra ze zo’n pen te pakken kregen. Zulke inkt krijg je er niet af als je een beetje pech hebt. Als het op je kleren zit, gaat het er in de was op 95 graden nog niet uit. Dus het zal wel zoiets zijn.’

Sanna draait de handen van het meisje weer om. ‘Ze heeft het niet zelf gedaan.’

‘Ja, dat heeft ze wel,’ zegt hij. ‘Ze heeft haar polsen doorgesneden. Dat is eenvoudig te zien. Hou er nou maar over op.’

‘Dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde dat ze dat cijfer niet zelf heeft geschreven. Er zit zelfs geen spatje van die inkt op haar handen. En...’

Ze gaat aan het voeteneinde van de brancard staan. Bernard volgt haar.

‘Iemand anders heeft het geschreven, iemand die voor haar heeft gestaan.’

‘Ja, oké, oké...’ zegt Bernard. ‘Ze zal wel een vriendje hebben gehad, of een vriendin die het gedaan heeft. Maar het blijft toch gewoon zelfmoord. Dus, zijn we nu klaar hier?’ vervolgt hij als ze niet reageert.

‘Is Eken op de hoogte gesteld?’ vraagt ze.

‘Ja.’ Op Bernards gezicht verschijnt een olijke glimlach. ‘Hij was hartstikke blij toen ik hem midden in de nacht wakker maakte om over de zelfmoord van een tiener te vertellen.’

‘Je weet dat we hem horen te bellen.’

‘Het is de laatste week van zijn vakantie. Hij zit hier verdomme

een paar duizend kilometer vandaan.'

'Ik denk dat ze daar ook telefoons hebben.'

'Hij is al over een paar dagen terug. Op dit moment hebben we hem niet nodig.'

Sanna weet dat hij gelijk heeft, ze plaagt hem alleen maar, omdat ze dat kan. Ernst 'Eken' Eriksson is hun chef. Geliefd. Gevreesd. Gerespecteerd. Een paar jaar geleden is hij getroffen door een hevige aanval van reuma. Na zijn ziekteverlof is hij teruggekomen, maar hij heeft nog steeds pijn bij bepaalde bewegingen. De vakantie naar een warm land om de pijn te verzachten is zijn eerste echte verlof in tien jaar. Eigenlijk horen ze in situaties als deze bij zijn afwezigheid iemand van het vasteland in te schakelen, maar niemand doet dat.

'Oké,' zegt Bernard met een vermoeide glimlach. 'Ik snap het. Je neemt me in de maling. Maar wat vind je, zullen we maar gauw beginnen met wat er gedaan moet worden, zodat we in elk geval nog een klein stukje van onze zondag overhouden?'

Hij ziet er bedroevend uit, denkt Sanna. Troebele ogen en hangwangen. Hij wil hier alleen maar weg; zo is het de afgelopen jaren altijd geweest, hij is de vonk kwijt, heeft geen echte belangstelling meer.

Als ze om zich heen kijkt, stijgt aan de andere kant van de kalkgroeve net een zeearend op vanaf een groot, cilindervormig voorwerp dat boven op een hoge paal zit.

'Dat is een beveiligingscamera.'

Bernard tuurt tussen zijn oogbalken door in de richting van de paal.

'Heeft iemand de code van die camera genoteerd?' vraagt Sanna. 'En gecheckt waar de beelden worden opgeslagen?'

'Wat? Zo'n ding werkt toch alleen 's zomers, tijdens het badseizoen, die staat nu natuurlijk niet aan.'

'Als-ie toevallig wel is ingeschakeld, kan die ons precies laten zien wat er is gebeurd.'

'Maar wat moet je nou met... Dat meen je toch niet?'

'En overigens, heb jij een afscheidsbrief gevonden, of een be-

richtje? Als ze zelfmoord heeft gepleegd kan ze toch iets hebben achtergelaten waarvan ze hoopt dat iemand het vindt?’

Bernard zucht en schudt zijn hoofd.

‘Heb jij of heeft iemand anders van het team haar Facebookpagina bekeken? Instagram? Andere media?’ vraagt Sanna.

‘Nadat haar moeder de vermissing was komen melden, hebben we alle sociale media gecheckt. En ja, daar dook ze op. Al een paar dagen geen updates, geen enkele leidraad. En ook bijna geen vrienden. Tragisch.’

Sanna zwijgt, denkt na. ‘Maar heeft iemand in de familie misschien een strafblad? Hebben jullie dat gecheckt?’

Bernard zucht weer, deze keer nog geïrriteerder en lijdzamer. Dan drukt hij zijn notitieboekje tegen haar borst, stroopt zijn mouwen op en verdwijnt in de richting van de paal waar de camera zit. Als hij er is, blijft hij staan en bekijkt eerst nauwkeurig de roestige ijzeren ladder voor hij zich omhooghijst.

‘Godverdomme, wat zal het heerlijk zijn om binnenkort van jou af te zijn,’ zegt hij met een schuin lachje als hij terugkomt. Dan legt hij met een klap een metalen plaatje met een cijfercombinatie in Sanna’s hand.

‘Pardon?’

Ze draaien zich om. Er staat een vrouw van in de dertig met een gescheurde lip en een gebogen rug die hen vragend aankijkt.

‘Sanna Berling?’ Ze steekt haar hand uit. ‘Eir Pedersen. Je nieuwe partner.’

De vrouw die Bernard na zijn pensioen komt vervangen is niet bepaald het type dat Sanna had verwacht. Ze had zich een welge-manierde, goedverzorgde overheidsdienaar voorgesteld. Eir ziet er eerder uit als iemand die onder een brug slaapt, op een gescheurde verhuisdoos. Ze oogt verweerd en maakt een gejaagde indruk, vooral omdat ze continu van haar ene voet op de andere staat te wiebelen. Ze straalt een zekere brutaliteit uit.

Haar blik dwaalt over de omgeving terwijl de politiewagen met het lichaam van Mia Askar wegrijdt. Bernard rijdt er met zijn auto achteraan en verdwijnt uit het zicht. Sanna overweegt om Eir te

vragen wat ze hier vandaag eigenlijk komt doen, haar aanstelling gaat pas morgen in, maar ze ziet ervan af, om niet te hoeven praten. Toen ze elkaar een paar weken geleden via de telefoon spraken, had Eirs stem beheerst en kalm geklonken, maar nu ziet ze er allesbehalve rustig uit. Ze loopt snel, de veters van haar vieze schoenen zijn maar half gestrikt en ze heeft er iets over geknoeid, of misschien is het zout water dat ingedroogd is.

Haar chef op het vasteland had weliswaar gezegd dat ze 'nooit in een lagere versnelling staat', maar hij had er niet bij gezegd dat ze eruitziet alsof ze een dwangbuis nodig heeft. Hij had er alleen op gewezen dat Eir een dochter is van een bekende jurist en diplomaat. Vermoedelijk om de klap te verzachten als ze hier opdook. Alsof dat de chaotische indruk die ze maakt zou kunnen weg nemen, nadat je je haar eerst had voorgesteld als een goedverzorgde jonge vrouw in een werkkamer met dure, donkere mahoniehouten meubelen en dikke fluwelen gordijnen.

'Ik hoop dat het oké is dat ik gekomen ben,' zegt Eir. 'Ik ben op het bureau geweest en daar zeiden ze dat je hier was. Ze hebben me een auto geleend, dus dacht ik: ach, wat kan mij 't schelen, je weet wel.'

'Ik dacht dat je gisteren pas verhuisd was.'

'Ja?'

'Wel bijzonder om je nieuwe baan op zondag te beginnen, waarom heb je niet tot morgen gewacht, bedoel ik?'

Eir geeft geen antwoord.

'Moet je op het bureau niet eerst een soort introductieprogramma volgen?' gaat Sanna verder.

'Dat doe ik morgenochtend wel even. Er is hier geen technische recherche, zie ik,' zegt Eir. 'Zelfmoord?'

'Waarschijnlijk.'

'Op het bureau zeiden ze dat het een jong meisje is.'

Sanna knikt.

'Moet ik iets doen?' vraagt Eir.

'Kan morgen wel.'

'Maar ik doe verdomd graag nu iets. Ik zit barstensvol adrena-

line.’ Ze schraapt met haar ene voet over de grond. Sanna negeert haar.

‘Anders kun je me misschien toegang geven tot je dossiers, zodat ik me vast op een van je andere zaken kan richten?’ gaat Eir verder.

Sanna zucht, ze vraagt zich af wat ze aan moet met het chaotische, enthousiaste, ietwat onbegrijpelijke wezen dat achter haar aan draaft terwijl ze naar de auto’s lopen.

‘Wat is er?’ vraagt Eir met een plagerig lachje op haar gezicht. ‘Ben je soms bang dat ik me op jouw terrein begeef en beter ben dan jij?’

‘Nee. Maar ik heb op dit moment echt geen tijd om je te entertainen.’

‘Pardon?’

‘Nadat ik gehoord had dat je Bernard komt vervangen, heb ik je doopceel even gelicht. Van goeden huize. Internaat. Blasé en lastig. Politieacademie. Blasé en moeilijk te plaatsens, ondanks de beste studieresultaten. Nationale Operationele Afdeling. Blasé en moeilijk om mee samen te werken.’

Eir zucht gefrustreerd. ‘Kom op, zeg. We kunnen toch wel even een kop koffie gaan drinken en wat praten, elkaar een beetje leren kennen?’

‘We zien elkaar morgen.’

‘Kutwijf,’ mompelt Eir tegen Sanna’s rug als ze naar haar auto loopt.

‘Wat zei je?’ Sanna draait zich om.

‘Niks.’

Als Sanna het portier opent, herhaalt ze in haar hoofd alle loftuigingen die Eirs chef over haar heeft uitgestort. Laat maar rusten, denkt ze.

‘Ik vraag me alleen af waarom je mij hebt uitgekozen,’ zegt Eir terwijl ze naast Sanna gaat staan. ‘Als je dat allemaal al over me wist, bedoel ik.’

‘Dat heb ik niet gedaan.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb je niet uitgekozen.’

‘O nee?’

‘Nee. Er waren geen andere sollicitanten.’

Eir moet lachen.

‘Zo, vind je dat leuk?’

‘Ja, want ook ik heb niet naar die verdomde baan gesolliciteerd. Mijn chef heeft dat voor me gedaan. Hij heeft alleen maar tegen me gezegd dat hij mijn overplaatsingsverzoek hiernaartoe had gestuurd. Hij heeft me nooit gemogen, de klootzak.’ Ze heeft meteen al spijt van haar woorden.

Op het gezicht van Sanna verschijnt een tevreden glimlach. ‘O nee?’ zegt ze. ‘Hoe is het nou mogelijk om j^óu niet te mogen?’

Eir trommelt ritmisch met een hand op haar dij. ‘Ik vraag me iets af,’ zegt ze.

‘Ja?’

‘Als dit meisje zelfmoord heeft gepleegd, hoe is ze dan hiernaartoe gekomen? Ik zie hier geen fiets of iets anders, en de grote weg is hier een verdomd eind vandaan.’

Sanna knikt. Het bos dat de kalkgroeve omringt, voelt opeens diep en donker aan. Het is dicht en bijna ondoordringbaar. Het enige bospad dat erdoorheen slingert, is lang en het zou uren duren om hiernaartoe te komen lopen. Ze haalt haar mobieltje tevoorschijn.

‘Ja, ik ben het,’ zegt ze als Bernard opneemt. ‘Het spijt me, maar je moet omdraaien en terugkomen. We moeten de omgeving afzoeken. Het meisje moet hier op de een of andere manier naartoe zijn gekomen. Laat Jon ook terugkomen, of wie je maar te pakken krijgt. En bel me dan.’

Eirs schouders zijn stijf en haar wangen zijn rood van de kou als Sanna haar telefoon opbergt.

‘Kom.’

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Eir met een glimlach.

‘Ik vind dat we zelf wel vast kunnen beginnen. Neem je eigen auto maar en rij achter me aan.’

*

Als Sanna en Eir Lara Askar vragen om met hen mee te komen om haar dochter te identificeren, is het alsof iemand haar in de keurige hal een kogel in het hoofd schiet, alsof haar lichaam uit elkaar spat. Het is een rijzige vrouw met een mooi gezicht. Hetzelfde vuurrode, golvende haar als Mia en net zulke felblauwe ogen. Maar het bericht doet haar hele wezen verbleken. Ze valt op de grond en ze krijgen geen woord uit haar voor de verplegers komen. Als die haar naar buiten helpen, fluistert ze: ‘Ze kunnen niet dood zijn.’